No. 2918 Woensdag 26 Jan. 1938 55ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

KONINGIN WILHELMINA. In Amsterdam werd een Herdenkings-Tentoonstelling geopend bij gelegenheid van de 350ste geboortedag van de grote Nederlandse dichter Joost van den Vondel. Hier ziet men Koningin Wilhelmina toen Zij in haar auto stapte na een bezoek gebracht te hebben aan te tentoonstelling.

Vereniging voor Landbouw en veeteelt.

In het laatste nummer van de Curaçaose Courant vinden we afgedrukt de Statuten van de nieuwe „Vereniging van Landbouw en veeteelt."

Onlangs naar aanleiding van de uitgetrokken gelden op de 1e suppletoire begroting hebben we al een enkel woord gezegd van welkom.

Want het is zonder twijfel dat zulk een vereniging nut **kan** doen. En ongetwijfeld moet er iets gedaan worden op dit gebied, willen we komen tot een betere toestand op Curaçao op het gebied van landbouw en veeteelt.

Het is niet de eerste keer dat we op Curaçao kennis maken met een dergelijk pogen. Onder Gouverneur van Beek en Donk hebben we ook zo iets gehad, met de wijdsen titel van „Curaçaose Maatschappij tot bevordering van Landbouw, veeteelt, zoutwinnning en visserij."

Een maatschappij, die misschien te veel hooi op haar vork genomen had, en die in alle geval op een jammerlijke mislukking is uitgelopen.

We hebben nog eens de oude jaarverslagen van deze maatschappij er op nagelezen **en ze maken werkelijk een zielige indruk, zowel wat financiën als resultaten betreft. En telkens lezen we dat het Bestuur „vooreerst weinig hoop koestert tot verbetering" dit zowel de melkvoorziening als rasverbetering** enz. En de reden?

We menen die te mogen lezen in het rapport van Prof. Went van 1902. Waar **deze** wijst op **gebrek aan kennis van landbouw en veeteelt.** Men blijft in Curaçao te veel vasthouden aan wat hier steeds gedaan is en men steekt geen licht op van landen waar een rijke, bloeiende en moderne landbouw en veeteelt wel vaart.

De waarheid van deze uitlating van **Prof. Went hebben we in de laatste jaren ondervonden aan onze pluimveevereniging en de bond van veehouders.**

Zolang deskundige leiding er was, gingen deze verenigingen goed, maar toen men van deze leiding niet gediend was en men liever „onder ons" ging doen, ging deze spoedig ter ziele.

Moge men op Curaçao in deze nieu**we organisatie** dus met de woorden van **Prof. Went** zijn voordeel doen.

Laten we nu onze lezers in kennis brengen met de nieuwe organisatie.

Het doel der Vereniging is de belangen van de landbouw en aanverwante landelijke bedrijven en der veeteelt op het eiland Curaçao in de meest uitgebreide zin te behartigen.

Zij tracht haar doel te bereiken door:

1. de zorg op zich te nemen van de verkoop aan het publiek van bepaalde producten der landelijke bedrijven.

2. het inkopen tegen groothandelsprijzen voor plantzaden en ander plantmateriaal, kracht- en andere veevoeders, gereedschappen, werktuigen, materiaal voor omrastering en alles wat verder noodzakelijk is voor de meest economische exploitatie der landelijke bedrijven op Curaçao, en het verstrekken van een en ander aan de producenten.

3. het geregeld invoeren van fokdieren van de beste rassen en het tegen geringe vergoeding in bruikleen afstaan van de dieren aan de fokkers ter geleidelijke verbetering van de inheemse veestapels.

4. het krachtig steunen van de door het Gouvernement ondernomen of te ondernemen pogingen en proefnemingen ter verbetering van de toestanden in de landelijke bedrijven en het doen, zo nodig, van voorstellen in die richting; en

5. in het algemeen alles te doen wat bevorderen kan een rationele exploitatie van de landelijke bedrijven op Curaçao.

Na enkele punten over leden en de contributie, lezen we verder, hoe boven genoemde punt 1, 2 en3 zullen worden uitgevoerd.

> Het Bestuur zal n.l. daartoe overgaan tot het aankopen van een gebouw met koelkamers en noodzakelijke aanhorigheden en van een aantal eenvoudige gebouwen, die als melkwinkels zullen worden ingericht, en tot aanschaffing van de noodzakelijke bedrijfsinventaris, als bestelwagens, fietsen, bussen, flessen enz.
>
> Het voor een en ander benodigd kapitaal zal worden verkregen uit:
>
> a. daartoe bestemde bijdragen van de leden, die daarvoor bewijzen van bijdrage verkrijgen, voor het te voeren bedrijf, hetwelk afzonderlijk wordt geadministreerd en waarvan de naam wordt gegeven van „Eerste Curaçaose Landbouw Centrale", bij verkorting „E.C.L.C.";
>
> b. daartoe bestemde bijdragen van het Gouvernement; en daartoe bestemde giften, schenkingen of donaties.
>
> **Voor het eventueel nog ontbrekende bedrag zal de vereniging leningen mogen aangaan.**
>
> Tot de werkzaamheden van de „Eerste Curaçaose Landbouw Centrale" (E.C.L.C.) behoort in de eerste plaats het be-of verwerken en verkopen of doen verkopen van de aan haar geleverde melk van de op de bedrijven der leden gehouden koeien.
>
> Daarnevens zal zij de werkzaamheden voortvloeiende uit de bemoeiingen sub. 2 verrichten.
>
> Het bestuur kan toestaan, dat onder door hetzelve te bepalen voorwaarden ook geiten-melk, eieren en andere producten van de veehouderij en de land- of tuinbouw worden aangenomen om voor rekening van de belanghebbenden te worden verkocht.
>
> Voor het doen der uitgaven verbonden aan de verbetering van de verassen bedoelt in 3 dienen, wanneer de financien der vereniging daartoe niet toereikend zijn, voorschotten te worden aangevraagd bij het Gouvernement.
>
> Om de bovengenoemde „bijdragen" voor het kapitaal te leveren moet men zijn lid der vereniging en persoonlijk of door gemachtigden op Curaçao het bedrijf uitoefenen van veehouder.
>
> Aan een ieder, die aan de in het vorige lid van dit artikel gestelde voorwaarden voldoet, moeten zovele bewijzen van bijdrage worden uitgegeven, als hij veelvouden van tien gulden bijdraagt.
>
> Elke, houder van bewijzen van bijdrage, is verplicht om dagelijks op de door het bestuur te bepalen tijden al de melk van de op zijn onderneming gehouden koeien, met uitzondering van zoveel als hij voor het gebruik van zijn gezin nodig heeft, op de daartoe aangewezen plaats aan de „E.C.L.C." af te leveren.
>
> Het bestuur kan toestaan, dat te bepalen hoeveelheden melk door de leden rechtstreeks worden verkocht aan derden.
>
> **Ingeval van misbruik van de toegestane vrijheid kan de toestemming door het bestuur te allen tijde worden ingetrokken en, zonodig, andere maatregelen getroffen.**

Men begrijpt dat uit deze laatste 2 alinea's in de toekomst verschillende addertjes kunnen opduiken.

Van de verhouding van de „E.C.L.C." tot de vereniging zegt art. 18.

> De „E.C.L.C. bezit geen eigen zelfstandigheid, doch is een administratief afgescheiden inrichting van de vereniging met betrekking tot de bemoeiingen met de verkoop van melk en andere producten en de aankoop van een aflevering aan de leden van benodigdheden voor het landelijk bedrijf.
>
> Zij vermag alzo geen rechtspersoonlijheid te bezitten en kan zich tegenover derden noch zelfs tegenover de leden, houders van bewijzen van bijdrage uit eigen hoofde rechtens verbinden.
>
> Zij wordt afzonderlijk geadministreerd en er worden van te haren behoeve bijeengebrachte gelden en aangegane leningen afzonderlijke rekeningen gehouden en afzonderlijke balansen en winst- en verliesrekeningen van haar bedrijf opgemaakt.
>
> De vereniging beoogt geen winst te maken met de werkzaamheden van de „E.C.L.C.". Wat door deze ontvangen wordt wegens de verkoop van melk wordt, na aftrek van de bedrijfskosten, de renten en afbetalingen op ten hare behoeve door de vereniging aangegane schulden en de noodzakelijke afschrijvingen als koopprijs voor de geleverde melk aan de leveraars uitgekeerd, en wel naar evenredigheid van de door ieder hunner geleverde hoeveelheid.

We krijgen verders enkele artikelen over de vergadering en het stemrecht en dan over het Bestuur.

Hiervan wordt gezegd:

> Aan het hoofd van de vereniging staat een bestuur, bestaande uit een voorzitter, een ondervoorzitter, een secretaris, een penningmeester en vijf bestuursleden.
>
> Tot samenstelling van het bestuur wordt door de algemene vergadering afzonderlijk gekozen de voorzitter en tezamen de overige acht leden onder welke leden in een bestuursvergadering de in het eerste lid genoemde functien worden verdeeld.
>
> Door den Gouverneur kunnen bovendien de districtmeesters op Curaçao worden aangewezen om als lid in het bestuur zitting te nemen. Aan de aldus aangewezen bestuursleden kunnen, na verkregen toestemming van den Gouverneur, bestuursfunctien als genoemd in het eerste lid worden toegewezen. Zij bezitten gelijke rechten als de overige leden.

Heel begrijpelijk is dat waar in deze statuten nog wel eens enkele malen wordt gesproken van „bijdragen van het Gouvernement", ook het Gouvernement, enige zeggingschap in deze organisatie wenselijk kan vinden.

Wie vormen thans het huidige Bestuur van deze nieuwe organisatie?

Voor de eerste maal, zo lezen we ten slotte in de Statuten, treden als bestuurders voorlopig op de oprichters der Vereniging

de Heren: A. G. Statius Muller: J. W. J. van der Linde Schotborgh: J. G. Statius Muller: M. B. Gorsira A. zn: B. A. Leon: C. Cadieres: M. B. Gorsira M. r: J. H. Jonckheer: en W. P. Maal.

We missen hier enkele mannen van plantagehouders en juist wel die, welke momenteel de beste en meest renderende plantages hebben.

Laten we er aanstonds bijvoegen tot „onze spijt", omdat misschien 'n verkeerde indruk gewekt zou kunnen worden.

Van harte hopen we voor deze nieuwe vereniging het beste, zowel in het belang van producenten als consumenten.

De Vereniging is er thans in naam: maar het zwaarste en moeilijkste komt nog: vooral van de administratie van de E.C.L.C. zal alles afhangen.

Nogmaals deze organisatie **kan** veel goeds voor Curaçao uitwerken: Laat het niet aan te weinig belangstelling en, steun van het publiek liggen, wanneer deze organisatie niet zou slagen.

Landelijk Comité van aanbeveling stichting „ONS KIND"

Secretariaat & Persdienst

„Gebouw Heystee"
Reguliersdwarsstraat 108-114
Amsterdam — Centrum
Telefoon: 34520

HET NATIONAAL GESCHENK VOOR HET PRINSELIJK PAAR.

Oproeping tot de Bevolking van dit Gewest

HOE zal het reageren?

Amsterdam, 31 Dec. 1937 (Luchtmail)

Het zal niemand in „Nederland-over-Zee" verwonderen te vernemen, dat ook in Patria de geboorte van de Eersteling in de nieuwe generatie van de dynastie der Oranjes tegemoet gezien wordt, met een spanning, die stijgt, naarmate de grote gebeurtenis meer nabij geacht mag worden.

Amsterdam en Den Haag hebben reeds gemeld, dat zij gereed zijn de feestelijkheden te doen aanvangen, zodra de saluutschoten de vurig verbeide ontspanning zal hebben gebracht en, overal elders in het land legt men de laatste hand aan de programma's van feesten, bals en recepties.

Intussen werken anderen met niet geringer enthousiasme en koortsachtige ijver aan de voorbereiding van een **Nationaal Geschenk voor het Prinselijk Paar.**

Die anderen zijn de bestuurderen en de leden van het Landelijk Comité van Aanbeveling van de Stichting „Ons Kind", welke ter gelegenheid van de heugelijke gebeurtenis in het leven werd geroepen. De bedoeling dezer Stichting is een zo groot mogelijk fonds bijeen te brengen, dat

als enig Nationaal Geschenk

eerlang aan de Jonge Ouders zal worden aangeboden, om daaraan een blijvende bestemming te geven in het belang van het Nederlandse kind.

H.K.H. Prinses Juliana heeft wel willen toezeggen dit fonds te aanvaarden. Daarmede is dus de plicht ontstaan alles in het werk te stellen om dit fonds zo aanzienlijk mogelijk te maken.

Bezield door die wens is men in Patria aan het werk getogen en terwijl daar de inzameling is begonnen, gaan de gedachten van bestuurderen van het Comité voornoemd, uit naar de landgenoten in verre gewesten en zij gevoelen de behoefte hun één enkele maal te gewagen van hun arbeid.

Zij doen dit natuurlijk geenszins uit een zekere behoefte ook in de Oost en West verschijnende bladen iets over die arbeid te zien gepubliceerd, maar — men zal het reeds hebben begrepen — uitsluitend om de lezers van die bladen, die wat verder van de wieg van ons Prinsenkind verwijderd wonen en werken, eveneens de gelegenheid te bieden aan hun vreugde uiting te geven door op enige wijze de Stichting „Ons Kind" te steunen.

Dat kan op de volgende manieren:

Ten eerste door bestelling van de jubileumuitgave van het 250 bladzijden dikke boek „Ons Kind", gids voor jonge ouders, dat binnenkort verschijnt en waarvan het batig saldo het fonds ten goede komt. Dit boek kost in genummerde exemplaren *f* 100.—. De volgende editie, eveneens op bijzonder papier kost *f* 25.—, terwijl er tenslotte een gebonden volksuitgave komt, waarvan de intekenaren de prijs bepalen kunnen tussen *f* 5.— en *f* 24.—, in welk geval, wat men meer dan het minimum intekent, aan het fonds ten goede komt.

Intekenaren op de beide kostbaarste uitgaven zullen hun namen vermeld vinden in alle daarvan deeluitmakende exemplaren, inclusief dus dat, bestemd voor H.K.H. Prinses Juliana zelve. Daarenboven worden de namen van hen, die een genummerd exemplaar van het boek bestellen tevens nog vermeld op een calligrafische oorkonde, welke bij het exemplaar voor H.H.K.K.H.H. zal worden gevoegd.

Dat zal eveneens geschieden ten aanzien van de namen diergenen, die het fonds gedenken door schenkingen van bedragen van *f* 25.— af, zonder daarvoor een tegenprestatie in de vorm van boeken te verlangen. Want, en dit zij vooral onder aller aandacht gebracht,

men kan het fonds ook helpen groot maken door storting of overmaking van bedragen, klein of groot, bij den penningmeester den heer J. M. G. van Lanschot, p/a het Bankierskantoor F. van Lanschot te 's Hertogenbosch.

De heer Van Lanschot hoopt vurig, ook uit de overzeese delen des Rijks vele klinkende bewijzen van sympathie te mogen ontvangen.

Zij, die postwissels zenden of op andere wijze, uitsluitend aan bovenstaand adres geld overmaken, **worden verzocht steeds te vermelden, dat hun storting** ***of overschrijving bestemd is voor de*** **Stichting „Ons Kind" en indien zij een** exemplaar van het boek wensen, zullen zij goed doen dit tevens en duidelijk te doen uitkomen.

Wat het boek

„Ons Kind — gids voor jonge ouders"

betreft, het volgende:

Het eerste hoofdstuk „Ontvangst", waaraan vijf gespecialiseerde medici medewerken, werd samengesteld onder leiding van en van een inleiding voorzien door niemand minder dan nu wijlen Prof. Dr. A. H. M. J. van Rooy, den betreurden Amsterdamsen gynecoloog, die deze arbeid nog juist mocht voltooien.

Hoofdstuk II „Ontwikkeling en verzorging" stond onder redactieleiding van Prof. Dr. A. ten Bokkel Huinink.

Mevrouw M. E. H. Sandberg Geisweit van der Netten leidde het derde artikel „Bezigheden".

De verzorging van het volgende deel „Ontwikkeling van gevoel, verstand en wil" berustte bij Prof. Dr. J. Waterink en de oud-leermeester van Prinses Juliana — hoofdredacteur van het ganse boek — Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn., aanvaardde samen met Dr. W. Banning de verantwoordelijkheid voor het hoofdstuk „Omgang en gemeenschap", waartoe o.a. ook **Dr. Jac. P. Thysse en Koos** Vorrink bijdragen leverden.

Wanneer men dan nog verneemt, dat de hoofdstukken „Zedelijke vorming" en „Godsdienstige opvoeding" geredigeerd werden onder toezicht en met medewerking van autoriteiten als Prof. Dr. Ph. Kohnstamm en Mgr. Prof. Dr. J. Hoogveld, die mannen als de hooggeleerden Casimir, Carp en Waterink hun medewerkers ten deze mochten noemen. dan wil het ons voorkomen, dat iedere aanbeveling voor deze standaard uitgave achterwege kan blijven!

Het Landelijk Comité van Aanbeveling staat onder erevoorzitterschap van de ministers Romme en Slotemaker de Bruïne. Voorzitter is Mr. Dr. A. Baron Roell, commissaris der Koningin in Noord-Holland, **secretaris de Heer J. A. Josephus Jitta w.i. te Amsterdam. Van** de leden noemen wij de dames, Mevrouw H. Colijn-Groenenberg, Mej. J. H. Kuyper en Mej. Dr. N. A. Bruining, naast de heren, Mr. D. Crena de Jongh, Mr. Chr. P. van Eeghen, Z. Exc. Mr. Dr. J. de Geer, minister van Staat, Prof. Dr. J. L. Palache, opperrabijn J. H. Sarlouis. Mgr. F. Frencken, directeur der Katholieke Jeugdverenigingen, Mgr. Dr. Th. Goossens, rector Paedag. Psych. Inst. te Tilburg, Dr. C. Bouma, voorzitter gereformeerd schoolverband, Dr. P. Smith, voorzitter algemene synodale commissie der Ned. Herv. Kerk, Mgr. Dr. Andreas Rinkel, aartsbisschop der Oud-Katholieke Kerk te Utrecht en vele anderen.

Mogen wij aan dit alles nog toegeven dat in 't moederland alle studenten organisaties en jeugdverenigingen krachtig medewerken om zo veel mogelijk geld bijeen te brengen?

Wat zullen de landgenoten ten Uwent doen?

Juist dezer dagen bereikt ons een bericht uit Buitenzorg, meldende dat men in de Oost niet minder dan 2½ ton bijeen heeft gebracht voor het nationaal Koningin-Moeder Herdenkingsfonds.

Dit bericht — men houde zich ervan verzekerd — heeft indruk gemaakt in Nederland. *Ook en niet in het minst op den pennnigmeester van ons Comité.*

Deze koestert dan ook de o.i. gegronde hoop, dat de landgenoten aan gene zijde van de evenaar even spontaan zullen reageren op deze enkele oproep, door op dezelfde wijze te doen blijken van hun liefde tot en hun aanhankelijkheid jegens H.K.H. onze beminde Kroonprinses, als zij dit op zo treffende wijze deden ter ere van de nagedachtenis aan Hare onvergetelijke Grootmoeder, wijlen Koningin Emma.

Daarom deze bede uit het moederland, om wanneer straks de blijde mare ook Uw gewesten zal hebben bereikt, Uw feestvreugde **ook** te vertolken, in de vorm van stortingen per postwissel of overmaking op andere wijze, van bijdragen aan den heer J. M. G. van Lanschot p/a Bankierskantoor F. van Lanschot te 's Hertogenbosch, ten bate van het fonds der Stichting „Ons Kind".

Hoe de Pers zich op de blijde gebeurtenis voorbereidde.

We lazen in de Maasbode een correspondentie hoe in de omgeving van Soestdijk reeds op 3 Januari de wereldpers zich aan het voorbereiden was voor de te verwachten blijde gebeurtenis.

Vandaag heeft het eerste puntje van de schaduw, die grote gebeurtenissen vooruit heet te gaan, deze contreien bereikt. Het is vreemd, in de avond van deze dag over schaduwen te spreken, want er was de gehele winter wellicht nog niet zo'n klare dag als gisteren. De zon stond, nadat zij in de vroege ochtendstond de sneeuwwolken verjaagd had, als een effe blauwe hemel en overal schitterde de sneeuw, die dik in de bossen en op de wegen ligt. Er was een zachte vorst en het werd tegen de avond nog kouder, zodat alles wees op een stemming van stille winterse weggedokenheid.

Maar er is vandaag een fotograaf gekomen en een filmoperateur. Die hebben zich opgesteld voor het Prinselijk Paleis en zij hebben er geknipt en gedraaid. De enige levende zielen, die zij op hun platen en celluloidstroken gekregen hebben, waren de beide veldwachters, die de wacht houden aan de beide toegangshekken. Het witte paleis met de zijn galerijen bleef geslotener dan ooit. Als de mannen van de fotopers zich echter omdraaiden, konden zij de werklieden van de P.T.T. vereeuwigen, die de grond voor het postkantoor tegenover het paleis aan het omspitten waren om de kabels aan te sluiten, waarlangs straks de pers per telefoon en telegraaf het grote nieuws naar alle delen van het land en naar alle delen van de wereld zal zenden.

Op dit punt wordt de schaduw al wat dieper. Er wordt niet alleen gewerkt in de grond voor het postkantoor aan de Amsterdamse Straatweg, er liepen gisteren in het Badhotel, dat Zondag nog een oord van vredigheid en rust was, slechts bewoond door leden van de hofhouding, alsmede door enige pensiongasten, die de rust opzochten, mannen met lange ladders, boren en tangen, er kwamen zware auto's van de P.T.T. voor de deur en een huiselijke conversatiezaal was een paar uur later een werkkamer met grote tafels, op enkele waarvan een paar zwarte telex-machines stonden. Dat gaf in eens de sfeer van een redactiebureau ni dit rustige huis van vredige vacantiegenoegens, ook al geven de telexen nog geen kik.

Om het huis heen reden de hele dag handwagens af en aan beladen met deuren, daken en schotten, zoveel als er nodig zijn om in een postkantoor dat elders, achter de eetzaal van het Badhotel wordt ingericht, veertien telefooncellen in elkaar te zetten.

De pers bereidt zich voor op een enorme activiteit. Hier in het Badhotel komt het centrum van de nieuwsverspreiding. Hier komen over enkele dagen de ver-

slaggevers uit alle oorden van het land bijeen, en eveneens de verslaggevers uit het buitenland. Zij krijgen hier hun postkantoor met veertien cellen, waarin zij naar alle hemelstreken hun telefoonades zullen richten. Zij krijgen hier hun werk kamer en tijdingzaal, waar alle officiele berichten via de ratelende telexen te zamen zullen komen op hetzelfde moment waarop zij alle Nederlandse bladen van Noord tot Zuid en van Oost tot West zullen bereiken, afgezonden door de telex zender van het A.N.P., die ergens, onbereikbaar, in het Badhotel wordt opgesteld.

Hier op een afstand van een kwartier gaans van de plaats, waar het hart van Nederland zal kloppen, zal het hart van de krantenwereld slaan. En dit hart heeft nog een succursale in hotel Trier, schuin tegenover het paleis, waar ook een werkkamer voor de journalisten wordt ingericht en waar eveneens een telex het nieuws te voorschijn zal brengen, opdat het door de verslaggevers verder bewerkt zal worden. In hotel Trier zullen hoofdzakelijk de buitenlandse journalisten, die moeten telegraferen wonen, vlak bij het postkantoor, waar drie hughestoestellen voor de telegraafdienst en nog twee telefoonlijnen beschikbaar worden gehouden. Zo zullen er een kleine twintig extra-kanalen beschikbaar zijn om het grote nieuws en de beschrijvingen van Nederland's vreugde en glorie wereldkundig te maken.

Sceptici, die niet in het nut van organisatie geloven, zullen over al deze maatregelen hun schouders ophalen en denken aan boekjes en verhaaltjes, waarin zij hebben gelezen van den romantischen reporter, die erop uittrekt en door alle versperringen heen dringt om zijn nieuws te halen en die vervolgens zijn concurrent een kool stooft om het eerst beslag te leggen op de enige telefoonlijn, die er beschikbaar is. Zoiets komt voor in Amerikaanse films, die tot groot vermaak van het publiek zeer zenuwachtige en luidkeels schreeuwende mensen laten zien, die het ook niet kunnen helpen, dat zij zichzelf en anderen veel overlast moeten aandoen. Men bedenke eens, welke liefdelijke taferelen, zich hier zouden kunnen ontwikkelen, indien ettelijke dozijnen journalisten elk op eigen gelegenheid op jacht zouden moeten gaan. Om dan nog maar te zwijgen van de onbewust aangerichte monstrueuse overdrijvingen en minder dan halve waarheden, die de krantenlezers onder het oog zouden krijgen. Een weinig organisatie is in zulke gevallen van bijzonder groot nut, en daarom heeft de Nederlandse Journalistenkring aan de Vereniging „De Amsterdamse Pers" opgedragen deze organisatie ter harte te nemen.

Zo zal nu binnen enkele dagen de outillage voor de binnen- en buitenlandse pers gereed zijn om op het eerste sein in werking te treden. Er moet natuurlijk een sein wezen om te beginnen. Maar na zoveel coulissen te hebben opgelicht, zullen wij dit laatste schermpje stil laten hangen. Evenals bij het organiseren moet men ook bij het onthullen de matigheid betrachten. Het sein zal komen op een dag of op een nacht en onmiddellijk daarop zal ieder op zijn post zijn in de werkkamers, bij de telexen of bij de telefoontoestellen. En dan zal er nog een weinig tijds verstrijken en alles zal hier rinkelen en ratelen. Hopen wij dat het een vreugdevol geluid zal zijn.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

Japan heeft bij monde van zijn minister Hirota enkele vredelievende uitlatingen gedaan, die in de huidige wereld vanzelfsprekend nog al de aandacht hebben getrokken. Een land dat in zulk een geweldige strijd ligt met China, spreekt van vrede; het is zeer zeker wel merkwaardig, want wanneer Japan zijn troepen uit China terug zou trekken, dan zou het zo goed als vrede zijn.

Maar die vredesuitlatingen gingen dan ook niet in de richting van China, maar naar Engeland en de Ver. Staten. En nu vraagt de politieke wereld zich af, wat daar wel achter mag zitten.

Is Japan bang voor een aanval van Rusland?

Is Japan's schatkist soms uitgeput?

In alle geval is momenteel Japan nog flink aan het vechten in zover de sterke koude het toelaat en verders alles met het vuur verwoestend: Nangking o.a. is in al 39 dagen aan het branden.

En de grote mogendheden laten Japan maar zijn gang gaan in deze onrechtvaardige oorlog. We hebben binnenkort weer een volkenbondsvergadering te wachten, maar veel mogen we ook daarvan niet meer verwachten.

Of de bilaterale verdragen beter zullen werken? Vooral Duitsland heeft daarop zijn aandacht gevestigd en daarvoor dienen ook de talrijke bezoeken die van en naar Berlijn gebracht worden. De Joego-Slavische minister, Stojadinovitch is er wel heel bijzonder ontvangen en nu is de gouwleider voor Duitsers in het Buitenland Bohle op reis door Hongarije en door niemand minder als de Rijksbestuurder ontvangen.

Het is wel opvallend hoe de Donau-landen in de laatste tijd zich bewegen in de as Rome-Berlijn.

Zelden heeft een kabinet met zulk een grote meerderheid een motie van vertrouwen binnengehaald als het nieuwe kabinet Chautemps. Toch wordt algemeen verwacht dat het maar een tussenkabinet is; maar deze hebben soms het langste leven even goed als een kabinet wat met grote meerderheid is binnengehaald dikwijls heel spoedig weer de Kamer wordt uitgezet. Vooral in Frankrijk lijken kabinetten wel een aardige soort speelgoed voor de Franse politici.

Een opvallend bericht uit Duitslands één editie althans in beslag genomen is door Hitler of wel de Duitse regering, omdat Streicher niets minder vroeg dan alle Joden terecht te stellen. Werd het zelfs voor de leiders der Nazis al te bont?

Als een reactie hierop mogen we wel beschouwen de uitlating van „der Angriff" die daarop schreef dat er in Berlijn nog 150.000 Joden wonen en deze heel goed bij kas waren, zoals iedere bekar van Berlijn wel merken kan.

We zien het: Voor de Katholieken heerst er geen vervolging, en voor de Joden evenmin.

Een veel hogerstaande beschouwing over de Joden, lazen we dezer dagen in een artikel van het Vaticaanse blad de Osservatore Romano, onder de titel „het drama van Israel".

De Katholieke houding — die de houding moet zijn van alle christenen — is: afwijzend te staan tegenover het antisemitisme, gelijk ook uit de woorden van onzen minister van justitie, mr. Goseling, in de kamer bleek.

Het geestelijk drama van Israël, het drama van het ras, waaruit de Verlosser geboren werd, geeft het Vaticaanse orgaan, de „Osservatore Romano" aanleiding tot de volgende beschouwingen:

Het afgelopen jaar is een jaar van kwellingen geweest voor het Joodse volk. Twintig jaar na 't einde van de wereldoorlog is Palestina meer dan ooit een voorwerp van tegenspraak. Jodendom tegen Arabierendom, politieke belangen tegen godsdienstige belangen, het Oosten tegen het Westen: twee werelden met elkaar in strijd op het gebied, dat niet alleen het vaderland van de godsdienstige beschaving, maar ook het vaderland van de meest radicale historische tegenstellingen is.

Bij verschillende gelegenheden hebben wij gewezen op de nieuwe phasen van het drama van Israël. Van het Britse voorstel der verdeling van Palestina tot de hernieuwde Arabische agitatie, tot de beperking der Zionistische immigratie, tot de aanvallen op de Britse autoriteiten, tot de heropname van de Arabische nationalistische beweging. Noch de Joden, noch de Arabieren, noch de Engelsen kunnen enig voordeel halen uit de toestand, die zich in Palestina voortdurend verslechterd heeft.

Een onmiddellijke weerslag in Europa van de beperking der Zionistische immigratie in het Heilig Land waren de moeilijkheden, waarin die Joodse eenheden zich bevonden, die door een politieke vervolging getroffen werden.

In deze tijd rondom Kerstmis krijgt deze droevige toestand zelfs een dramatisch karakter. De felheid van het licht maakt het contrast met de duisternis nog scherper.

In het triomferende antisemitisme is iets hetgeen René Schweb „onedel" noemt. De strijd tegen dit ras wordt eenvoudig gevoerd in naam van een ander ras, het is de strijd tegen een godsdienst, niet omdat het een dwalende, maar omdat het een universele godsdienst is.

Bij dat alles is antisemitisme geen bevestiging van de geest, maar een uiting van de verheffing van de macht des vleses tegen de geest.

Voor den christen is het semitische probleem op de eerste plaats een godsdienstig probleem, veeleer dan een politiek probleem. De Christen wil de Joden niet van land tot land verjagen, maar hen bekeren.

De meest dramatische gebeurtenissen van het nieuwe antisemitisme richten zich niet zozeer tegen gebeurtenissen uit de strijd tegen de politiek van Israël, als wel uit de strijd tegen de godsdienst van Israël.

De vijanden van Israël zijn niet zozeer antisemiten, doch veeleer heidenen, die mensen en aardse goederen vergoddelijkt hebben om te strijden tegen God, en tegen de godsdienstige waarden.

Ook waar de Joodse eigenschappen een motief waren voor hun tegenstanders (meestal slechts concurrenten) om te polemiseren, daar is het toch betreurenswaardig dat een tegenstelling om aardse goederen tenslotte de verwereldlijking der mensheid bevordert.

Het anti-semietisch racisme is niet alleen een strijd tegen de nationale plannen van het Joodse volk, maar eigenlijk een phase uit de strijd tegen de godsdiensten, die door het oplevende heidendom wordt gewekt en in het politieke wereldleven wordt ontketend.

Het anti-semitisch racisme valt in dezelfde dwaling, die het eigenlijk voorgeeft te bestrijden, d.w.z. de tendenz om ieder ander volk uit te sluiten uit de kring van eigen ras, zonder oog te hebben voor het leven van andere rassen.

Dat is een vorm van streven naar sociale eenheid, die niet veel verschilt van het streven van het Joodse ras, dat dan altijd toch nog godsdienstige waarden omvat.

„Na te hebben geloofd alles te verliezen door christen te worden, heb ik daarentegen alles gevonden mijn land, mijn ras en mij zelf. Dit is, volgens mijn getuigenis, het wonderlijke effect van een bekering tot de levende waarachtigheid Gods en tot de taal van Hem, die steeds gesproken heeft tot hen, die naar Hem willen luisteren". Dit getuigenis van René Schweb is de synthese van de Christelijke gedachte over het huidige drama van Israël.

Niet vervolgen, maar bekeren. Aantonen dat het Christendom een vaderland is, een ras zonder grenzen; op aarde zijn geen grenzen voor de physieke kenmerken van een volk.

Geen eigenschap zal iemand meer ware vrienden doen krijgen, dan de oprechte bewondering van de goede eigenschappen zijner medemensen.

BUITENLAND

DROEVE KLACHT VAN MGR. GROEBER.

Een ontroerende Nieuwjaarsboodschap.

Bij gelegenheid van de intrede van het nieuwe jaar heeft de aartsbisschop van Freiburg, Mgr. Dr. Conrad Gröber, een boodschap gericht tot de geestelijkheid en de gelovigen van zijn diocees, waarin hij zegt:

„Wat 1938 aan de mensheid brengen zal, weet alléén de alwetende God. Voor onze korstondige blik ligt zelfs het vluchtige heden en het nooit weer terugkerende verleden niet eens volledig open.

Het schemerachtige licht, dat de naaste toekomst vooruitwerpt, geeft ons slechts enkele vage omtrekken te aanschouwen. Maar jammer genoeg duidt het nog niet op het einde maar op een voortzetting van het bittere en smartvolle lijden, dat wij in de strijd om onze christelijke wereldbeschouwing te verduren hebben.

Toch laat ons alle klachten, ontmoediging en misleiding terzijde stellen. Wij dragen immers den almachtigen God der christenen met ons mee in het komende jaar en het goddelijk Kind van de Kerstnacht, dat geestelijk in ons herboren werd en dan de oude, zoveel gesmade en toch zo heilige, zo onverschrokken moedige en wereldomvattende Kerk, van wie onfeilbaar zeker het goddelijk woord geldt: „De poorten der hel zullen haar niet overweldigen."

God, Christus en de Kerk, deze drie rijzen omhoog uit de wispelturige stromingen van menselijke meningen en verschijnselen van de tijd, als het enige, waarop men vertrouwvol kan bouwen, onwrikbaar vast en blijvend.

Zij vormen ook de onwankelbare bodem, waarin ons vaderland en volk, wanneer het groot wil worden en blijven, opnieuw verankerd moet worden.

Wanneer dit beproefde anker loslaat, waarheen drijft dan het schip, dat aan de stormen is overgeleverd? En waarheen zeilt dan ons eigen menselijk leven? Juist bij het sterven van het oude jaar zijn deze vraagstukken brandend actueel geworden.

Of wij in het nieuwe jaar gezondheid en voorspoed zullen beleven? Of het geheel voor ons zal zijn, of dat het de dunne draad van ons leven zal afsnijden? Laat komen wat wil! In God, Christus en de Kerk zijn geluk en vrede en het eeuwig leven gewaarborgd.

Ook het tijdelijke is daarin het beste ondergebracht.

Daarom vooruit met dezen drievoudigen heiligen gids, wensen wij u een onverschrokken christelijke levenstocht. Het Kruis als wegwijzer en als teken der overwinning vooraan! Christus gisteren, heden en in eeuwigheid!"

MONNIKENWERK IN DE SNEEUW.

Als er gevaar dreigt, zijn het alleen de kloosterlingen, die zich wagen.

In de winter is het niet gemakkelijk om het beroemde St. Bernardsklooster te bereiken, zoals men weet! Het naastbij gelegen station is Orsières, op 800 M. hoogte, en deze plaats ligt nog veertig kilometers van het klooster verwijderd, de enige verbinding is de postwagen, die één keer per dag halfweg de berg oprijdt.

Zo kan de vastberaden reiziger, die op de ski's van Zwitserland naar Italië gaat — bijna 100 K.M. — op zijn tocht soms tien meter hoge sneeuw vinden.

Het op 2450 M. hoogte gelegen hospitium in de St. Bernardspas is slechts van de Italiaanse grens gescheiden door een toegevroren meer, dat negen maanden van het jaar met sneeuw bedekt is. Hier ligt het café van Proz, en niemand kan deze bewakingspost voorbijgaan, zonder telefonisch de monniken van het klooster gewaarschuwd te hebben.

Iedereen kent de St. Bernardshonden, die de verdwaalde reizigers gingen opzoeken met een vaatje rhum om de hals.

Vroeger, toen er nog geen telefoon was — vijftig jaar geleden — daalden er van 11 November tot 1 Mei iedere morgen twee monniken de berg af, de ene aan de Italiaanse zijde, de ander aan de Zwitserse zijde tot het hospitium.

Voorzien van brood, kaas en wijn, waren zij altijd begeleid door hun speciaal gedresseerde honden, die voor hen uitliepen en een spoor trokken.

De afstammelingen van deze dappere dieren zijn voor de monniken een bron van inkomsten geworden; een jonge hond van drie maanden oud brengt 300 Zwitserse francs op (ongeveer 130 gulden).

In het korte zomerseizoen komen duizenden toeristen in autobussen om het klooster te bezichtigen. Nu zijn het meestal alleen monniken, die de aangekondigde reizigers op ski's tegemoet gaan. Tijdens de klasuren of de godsdienstoefeningen wordt deze taak vervuld door speciale hondenbewakers.

Maar als er gevaar dreigt, bij lawines en mist b.v., als de donkere nacht alles aan het oog onttrekt, dan stellen alleen de kloosterlingen zich aan het gevaar bloot.

Om hun taak te verlichten zetten zij langs de rand van het ravijn palen, op tien meter afstand van elkaar. De palen worden na iedere sneeuwstorm opnieuw geplant. Een boogje en een getal, die op elke paal geschreven staan, duiden de richting en de afstand van het klooster aan.

Uit deze kleine details kan men zien, dat een overtocht over de grote Sint Bernard in de winter geen pleizierreis is.

Toch zijn er nog heel wat waaghalzen, en in de winter gaan zelfs gehele arme families door de pas van het ene land naar het andere. Onvoldoende gekleed waden zij tot aan hun middel in de sneeuw. De monniken geven hun versterkende middelen en warme kleren en lenen hun „sneeuwraketten".

Het klooster, waar onschatbare kunstwerken bewaard worden, heeft zijn eigen typische sfeer. Langs de muur staan de ski's der monniken als in een parade. Door het openstaande raampje van de grote poort slaat een fijne stofsneeuw naar binnen.

Als het weer soms te slecht is, dan mogen de honden — er zijn er nog twaalf — vrij rondlopen in de kloostergangen. Zij zijn zo onstuimig in hun spel en grommen zo luid, dat ik onwillekeurig moest denken aan het gebrul van verscheurende dieren achter de coulissen van een circus.

De broeder, die speciaal belast is met de ontvangst der bezoekers, kondigde mijn komst aan, met twee rukken aan het klokketouw. In een hoek van de vestibule staat onder de hoge gewelven een hond, die onbeweeglijk de wacht houdt. Het schiterende beest is opgezet.

Dat is de beroemde „Barry", die niet alleen naam kreeg door de talrijke mensenlevens, die hij gered heeft, maar ook, omdat hij Bonaparte ontving in het jaar 1800. Sindsdien is er onder de honden Pluton, Pallas, Ponny, Turc enz., altijd een hond, die „Barry" heet ter herinnering aan zijn beroemde voorvader.

NEDERLAND

DE WAARDE VAN HET BIECHTGEHEIM.

Hierover schrijft A. B. K. in „Het Volk" deze „oproerige krabbel":

Het zwijgrecht van den dagbladschrijver, waarover op het ogenblik zoveel te doen is, bevat een tegenstelling in zichzelf. Daar is het zeker niet minder om, althans niet in de ogen van dengene, die dialectisch denken kan.

Die tegenstelling zit hierin, dat hier een recht om te zwijgen wordt opgeëist voor iemand, die juist van het spreken naar buiten zijn dagwerk maakt. Voor dat spreken naar buiten kan het soms nodig zijn, te zwijgen over de bron, waaruit de mededeling is geput. Aldus is de stelling, waarop wij hier nu niet verder ingaan.

Maar geen ogenblik mag in verband met het geval-Hansen het zwijgrecht van de geestelijken in twijfel worden getrokken. Toch geschiedt dit, en er is zelfs een zekere onrust ontstaan in de kringen van deze laatsten, of zij in dit opzicht wel veilig zijn.

Geen gelijkenis wettigt deze vrees. Want de geestelijke spreekt niet naar buiten. Men kan hier kinderachtig tegenwerpen: „en de preek dan?", maar die repliek heeft niets om het lijf. Een preek is een getuigenis, géén mededeling van feiten. De geestelijke spreekt niet naar buiten over hetgeen hem ambtelijk ter ore komt. De dagbladschrijver doet in zekere zin nooit anders.

[illegible] En alle gijzelingen ter wereld zouden het slot van die lippen niet breken.

Waar men geen biecht kent, schijnt de zaak in feite anders te staan. Maar meer [illegible] dat de zielkundige kern is van de biecht, dat vindt men in wezen overal óók waar zij als sacrament niet bestaat.

Want niet in de mogelijkheid om van de zonde vergeving te krijgen, zit deze kern, maar in de behoefte om een ander deelgenoot te maken van het geheim zijner schuld. Men stikt er in, zolang niemand anders het weet. Men krijgt lucht, als men gesproken heeft.

Ieder zou biechten, bij een vriend, bij een vreemde, hardop in de eenzaamheid desnoods, als de vrees voor het verraad daar niet was. Daarom is de geestelijke met het slot op de mond zulk een uitkomst. Wie morrelen zou aan dat slot, zou erger misdaad doen dan er ooit één begaan werd.

Gelukkig is er één zekerheid, die hier beslissend is: de geestelijken te laten spreken over hetgeen hun in zielsnood is toevertrouwd, zal nooit gelukken. Men kan van hen met dwang wel martelaren, maar nooit sprekers maken. De rechtbank zou met zulk een dwang nooit het zwijgen onmogelijk maken, alléén zichzelf.

De „Leidse Cour." tekent hierbij aan: Wij moeten hierbij opmerken, dat de kern van de Biecht als Sacrament in de Katholieke Kerk — en wij kennen geen Biecht, tenzij als Sacrament — gelegen is in het feit, dat dengene, die den priester zijn zonden belijdt, volledig en met berouw — d.w.z. met het vaste voornemen niet meer te zondigen, en de naaste gelegenheid, die tot zondigen brengt, te vermijden — vergiffenis krijgt van zijn zonden. In deze wetenschap ligt ook voor ons op de allereerste plaats de verklaring van het feit, dat hij, die goed gebiecht heeft, zich weer vrij voelt — vrij, als het kind, dat tegenover zijn goede vader misdaan heeft, en nu weer, na met oprecht leedwezen zijn misslag te hebben erkend en van zijn vader vergiffenis te hebben verkregen, die vader durft tegemoet treden met open oog en vertrouwvol hart...

Wat de socialistische schrijver zegt over de grote — óók maatschappelijke — waarde van het Biechtgeheim, is volkomen juist gezien en zuiver gevoeld.

Godsdienstzin is de gestadige drang der ziel, om heel ons bestaan, al ons denken, verlangen, spreken en handelen te richten op het volbrengen van Gods Wil, zodat wij bij dat alles ons zelf steeds afvragen of God er door wordt gediend.

Dus geen vrome bui of opwelling, die als een strovuurtje van een ogenblik de omgeving kan belichten, maar iets blijvends en gestadigs, een zintuig als het ware van de ziel, zoals het gezicht en het gehoor van het lichaam.

HET DROEVIG EINDE VAN EEN RUSSISCHE INTRIGANTE.

Een vertrouwelinge van Raspoetin in een Londens hotel gestorven.

Te Londen is onlangs in een toestand van volkomen verarming gestorven, Anna Virubowa, een raadselachtige vrouw, die als de vertrouwelinge van den Russischen wondermonnik Raspoetin gold en achter de schermen der Russische geschiedenis een verschrikkelijke rol heeft gespeeld. De dood van deze vrouw brengt een der geheimzinnigste hoofdstukken der historie, dat al bijna in vergetelheid was geraakt, opnieuw in herinnering.

Anna Virubowa had Raspoetin leren kennen in het huis van de grootvorstin Militza. Evenals de vorstin, geraakte zij spoedig verliefd op den geheimzinnigen monnik. Deze vrouwen beschouwden het als een vaststaand feit, dat Raspoetin door God was gezonden om te waken over het Russische tsarenpaar. Dat de invloed van Raspoetin gedurende lange jaren het Russisch hof kon beheersen was tenslotte slechts te danken aan de bemiddeling van Virubowa, die zorgde voor geheime samenkomsten.

Men zou geneigd zijn te menen, dat deze geheimzinnige vrouw een bijzondere, buitengewone schoonheid was. Juist het tegendeel was het geval. Ook in haar jeugd was Anna Virubowa allesbehalve een knappe vrouw. Zij ging altijd zonder enige smaak gekleed. Haar gezicht en haar voorkomen waren helemaal niet aantrekkelijk. Toch speelde zij het klaar een voorname rol te spelen. Samen met haar zuster, Alexandra Pistolkors, behoorde Anna Virubowa tot de z.g. „intieme kring" van den wondermonnik.

Toen langzamerhand de praatjes aan het hof zich al te veel gingen bezig houden met de invloed van Raspoetin op de tsarenfamilie, besloot Nicolaas II den monnik alleen nog op neutraal terrein te ontmoeten. Daarbij speelde Virubowa haar noodlottige rol. Elke morgen riep ze in opdracht van het hof Raspoetin aan de telefoon om met hem de plaats van samenkomst af te spreken. Gewoonlijk was dit een naburig huisje van Zarskoje Selo, de particuliere woning van Anna Virubowa. In haar vertrekken werden meerdere voor het lot van Rusland beslissende besluiten genomen. Steeds was de intrigante er op bedacht uitvluchten te vinden om de afwezigheid der tsarin aan het hof te verontschuldigen. Dikwijls gebeurde het ook, dat Raspoetin om onbegrijpelijke redenen enige tijd verdween. Dan moest Virubowa te hulp komen om den onontbeerlijken wondermonnik terug te halen.

Anna Virubowa was ook de vrouw, die Raspoetin het laatste zag alvorens hij in de nacht van 16 December 1916 door vorst Joessoeuoff werd vermoord. Daar zij tot dan toe steeds de verbinding had gevormd tussen den wondermonnik en het hof, viel haar thans ook de taak ten deel, de tsarin in te lichten over het verdwijnen van den „Lieve Vriend."

In 1917 werd Virubowa door revolutionaire matrozen gevangen genomen, juist op het ogenblik dat ze over de Finse grens wilde gaan. Maandenlang verbleef de voormalige hofdame der tsarin in de Sovjet-gevangenis. Dat Anna Virubowa niet werd terechtgesteld en later naar Engeland kon vluchten, wordt [illegible]

Zelden was een vrouw bij het Russische volk zo gehaat als Virubowa. Nadat het haar gelukt was [illegible] tenland [illegible] bleef zij een tijd lang in opspraak door de publicatie van haar gedenkschriften. Ook toen destijds de vermeende dochter van den tsaar te voorschijn kwam werd de naam van Anna Virubowa veel genoemd.

En thans is het leven dezer vrouw, die eens tot de invloedrijkste persoonlijkheden van Rusland behoorde, in een bescheiden Londens hotel op droevige wijze beëindigd. Als een schim uit het verleden is haar naam nog eens komen opduiken. Precies weet men niet, wat er aan deze vrouw vals en wat echt is.

Het grootste en belangrijkste deel van haar geheimen en haar kennis van de mysterieën van het tsarenhof zal zij wel in het graf hebben meegenomen.

Alle wind leidt tot de haven, als wij ons door God laten besturen.

„Waar blijft menigeen met de mantel van liefde"?
Zo vraagt ge bekommerd.
En 't antwoord?... 't Is zo gemak'lijk te geven:
„Die staat in de lommerd!"

CHINEES PROTEST. Vrouwen uit China te San Francisco hielden laatst een demonstratie tegen de Japanse inval in China door op en neer te marcheren voor het Japanse consulaat met vaandels en opschriften „Wereld Embargo tegen Japan."

EEN DOMINICAAN OP CURAÇAO 1707—1708 DIDACUS DE HERRARA.

In de geschiedboeken van Curaçao lezen we de namen van zeven paters Dominicanen, die hier op Curaçao werkzaam waren, voordat de Dominicanen in 1870 de geheele zorg voor Curaçao op zich namen. Zeven namen, werkelijk van sommige dier Paters is er niets meer bekend dan de naam en het jaar van hun verblijf hier en soms dat zelfs niet. Bovendien weten wij hoe er in 1749 sprake was dat de Hollandsche Dominicanen naar Curaçao zouden komen, 3 Paters wilden wel, doch wegens taalmoeilijkheden, gezondheid, etc. is er niets van kunnen komen. Onder die 7 Dominicanen is ook een Didacus de Herrara y Labaton, hij droeg de titel van Magister d.i. Meester in de godgeleerdheid. Geboren in Colombia ± 1670, was hij een leerling der paters Jezuiten, hij studeerde philosophie in hun college Santa Fé de Bogotá, en werd later Dominicaan. Hij kwam hier op Curaçao op doorreis naar Europa, hopende hier een goed schip te vinden, zeker was hij hier in Oct. 1707. In die tijd was op Curaçao werkzaam de bekende Pater Jezuit Schabel, de heropbouwer van de kerk op Curaçao na de komst der Hollanders in 1634. Beide Paters sloten vriendschap, pater de Herrara kreeg ontzettend veel respect voor het werk van Pater Schabel, hij stond hem zooveel mogelijk bij, preekte Zondags ook voor hem. In die tijd waren de Katholieken op Curaçao erg verdeeld, sommigen hadden graag gezien dat een Fransch Capucijn, Victor de Dole genaamd, op Curaçao was gebleven.

Deze Pater was verbannen van Curaçao, daar hij een brief had ontvangen van de gouverneur van Martinique, hij schijnt ook het werk van Pater Schabel erg gehinderd te hebben, was bovendien, volgens zeggen van Pater Schabel, ook heelemaal niet voor zijn taak berekend, kende geen talen genoeg, b.v. — Pater de Herrara kwam ernstig op tegen die verdeeldheid, bezocht de menschen persoonlijk, liet hun inzien dat de toestand zóó voor Curaçao beter was en aan de pogingen van Pater Victor, die naar de kust was uitgeweken, om hier terug te komen, zouden ze geen medewerking meer verleenen. 28 Oct. schrijft Pater Schabel in zijn dagboek, hoe een der verdeeldheid brengers 's morgens voor de H. Mis op zijn knieën vergiffenis is komen vragen. Dat alles door toedoen van Pater Herrara.

Ook bij de oversten van Pater Schabel ging Pater Herrara het werk van Pater Schabel op Curaçao aanprijzen: zoo schreef hij o.a. een brief naar de provinciale overste der paters Jezuiten in Colombia waarin hij o.a. zegt: „Vroeger heb ik bij U in de eetzaal Paters Jezuiten afgebeeld gezien in leeke kleeren werkzaam als missionaris, nu zie ik hier zulk een Jezuit werkzaam op Curaçao, werkzaam onder niet-Katholieken en Joden. Ik zie het en sta versteld."

Pater Herrara doopte ook op Curaçao: zoo vermeldt Pater Schabel in zijn dagboek op 24 Nov. „Mijn gast de Dominicaan heeft vandaag een meisje Maria gedoopt, buiten mij weten om, het is een kind van niet-Katholieke ouders, de Dominé had het niet willen doopen. Ik weet niet goed hoe deze zaak in elkaar zit."

Pater de Herrara had een Indiaan als knecht, dat was misschien de aanleiding dat Pater Schabel ook contact kreeg met de nog aparte groep Indianen op Curaçao. 7 Nov. doopt hij een Indiaantje en de knecht van Pater Herrara is er peter van. De Indianen vroegen zelfs of Pater Schabel voor hen geen kerk kon bouwen. Zooals men weet hadden de Indianen op Curaçao voor de verovering der Hollanders in 1634 reeds verschillende kerkjes gehad, die echter verwoest zijn.

Het Kerstfeest van het jaar 1707 kon nu mooi gevierd worden, Pater Schabel kan er niet over uitgepraat raken. Pater Herrara kon nu helpen en het kon druk worden, immers veel gelegenheid tot H. Mis hooren.

Welnu, er kwamen Spanjaarden, Portugeezen, Franschen, Grieken. Men zong Hollandsch, Duitsch, Latijn, etc., er waren twee preeken. Pater Schabel voelde zich rijk.

Een bijzonderheid is nog dat Pater Schabel en Pater Herrara ook de gouverneur bezoeken brachten, het was Mr. Jacob Beck, de stichter van Otrabanda. Een aardig tijdbeeld is dit, in het land der plakkaten heeft de gouverneur bezoek van een Pater Jezuit en een Pater Dominicaan. Bij de gouverneur is Pater Herrara ook kunnen te weten komen wanneer hij naar Europa kan vertrekken. Mr. Beck had n.l. in Amsterdam aangevraagd om tweemaal per jaar 2 oorlogsbooten te sturen van 50 stukken, om zoodoende de koopvaardijvloot veilig over te brengen, „te convoyeeren." Het eerste convooy uit Holland was in dit jaar 1707 aangekomen, pas Zaterdag 4 Februari. 1708 vertrok het weer naar Holland.

Pater Herrara vond dit een veilige gelegenheid. Hij ging afscheid nemen bij den gouverneur, die hem wijn en rum voor de reis meegaf; hoe goed was die verhouding.

Heeft Pater Herrara later nog Curaçao bezocht, er nog over geschreven, of er voor gezorgd, dat Pater Schabel meer hulp kreeg, we weten het niet.

Hij ging nog eens naar Europa in 1712, naar Rome, naar het kapittel der Paters Dominicanen als afgevaardigde der Paters in Colombia, gaf toen ook in Rome in het Spaansch uit: „Modo de usar la Oncena de N. P. Santo Domingo," schreef nog een boekje: „Historia y Milagros de la Virgen de la Peña de Tinga." (?) Was in het jaar 1717 prior van het beroemde klooster van Chiquinquira, en schijnt in 1740 nog in leven.

Zijn arbeid voor Curaçao zij door dit artikel dankbaar herdacht.

Met het m.s. „COLOMBIA" 23 Januari te Curaçao zijn o.a. de volgende passagiers aangekomen.

L. Groeneveld, Joh. C. D. Vermeulen, De Heer en Mevr. J. Noorduyn, Karl Weissmann, De Heer en Mevr. J. D. Schendetok, C. A. Bouman, Mevr. G. Bouman, De Heer en Mevr. L. Rijnsaardt, B. J. Gregoire, Fam. de Waal, Fam. P. H. A. Boelens, Mej. A. M. Schinkel, Fam. J. Schuitemaker, Aug. L. A. A. Van Unen, Mw. A. C. M. Koert, Mw. Helena Bart, P. H. van Altena, J. B. M. Verheydt, I. van 't Riet, Fam. van den Herik, J. H. Sallons, S. Iprenburg, L. Jonker, A. A. J. Klein, W. A. van der Laan, C. Leverington, H. J. Lobbe, J. C. Mansvelder, M. van Moorsel, W. Nauta, J. Roest, De Hr. en Mevr. Roos, Mej. Lena Vermeulen, Mw. Adriana, M. Oostveen, C. Plaat, J. M. de Jager. H. J. de Jong, J. van Os, K. Schroevers, P. M. Sjardijn, J. Smeding, K. Vermeulen, J. Beeke, B. J. van Duin. A. J. Heil, A. Karelse, G. M. Kuypers, G. H. Mulder, A. H. Nelisse, S. Poldermans, A. Poortvliet, A. van Rinsum, A. K. Roeleveld, J. J. Schoon, N. Smit, L. J. Th. Stahlecker, Mevr. van Haalen en kind.

BEVORDERING KENNIS VAN SURINAME EN CURAÇAO.

Oprichting van een stichting.

Ten overstaan van de notaris mr. B. Grootenboer te 's-Gravenhage, werd onlangs de acte voor de oprichting der stichting „Genootschap ter bevordering van de kennis van Suriname en Curaçao" verleden.

Het doel der stichting is: de bevordering van de kennis van Suriname en Curaçao (met Curaçao is bedoeld het gebiedsdeel van die naam), onder meer door vooraanstaande personen in de gelegenheid te stellen die landen, ook in betrekking tot hun omgeving, door persoonlijke waarneming te leren kennen.

Het bestuur der stichting staat onder voorzitterschap van den oud-gouverneur van Suriname, lid van de Raad van State, dr. A. A. L. Rutgers, terwijl daarin verder zitting hebben de heren J. van Hasselt, directeur van de Koninklijke Nederlandse stoombootmaatschappij N. V., mr. A. J. A. A. baron van Heemstra, oud-gouverneur van Suriname, J. C. Heldring, directeur van de Curaçaose handelmaatschappij N.V., W. R. Menkman, oud-agent van de Koninklijke Nederlandse stoomboot maatschappij N.V., A. Muhlenfeld, oud-directeur binnenlands bestuur in Nederlands-Indië, hoofd van de 7de afdeling van het ministerie van Koloniën, G. J. Putman Cramer, voorzitter van de ondernemersraad voor Suriname, B. W. Th. van Slobbe, oud-gouverenur van Curaçao, burgemeester van Breda en mr. A. van Traa, hoofddirecteur van de Surinaamse Bank N.V.

Als secretaris van het bestuur zal optreden de heer W. R. Menkman, wiens adres is: Euterpestraat 84 III, Amsterdam (Z.).

DE UITVAART VAN DE HEER S. M. L. MADURO.

Onder belangstelling van geheel Curaçao, mogen we wel zeggen, had Zaterdagavond de begrafenis plaats van den Heer S. M. L. Maduro.

Achter de lijkwagen, die voorafging door enkele auto's met kransen, gingen naast de familie hunne Excellenties de Gouverneur en de Apostolisch Vicaris, verders de leden van het corps diplomatique, de burgerlijke autoriteiten, de autoriteiten van land en Zeemacht, de vertegenwoordigers der verschillende maatschappijen en organisaties.

Op de begrafenisplaats werden de rituele plechtigheden verricht door den Rabijn. Dr. Emmanuel, die daarna in 't Spaans de hoedanigheden van den overledene schetste. Z. Excellentie Gouverneur Wouters voerde het woord, die de overledene vooral waardeerde als lid van de Raad van Bestuur. De Heer L. O. Lampe sprak over het verlies geleden door de Curaçaose gemeenschap. De Heer H. J. Cohen Henriquez sprak namens de Kamer van Koophandel. De Heer Stanley Maduro namens de Loge Acacia en de Heer Winkel namens de Vergenoeging. De Heer S. de Sola sprak namens het personeel.

De Heer M. B. L. Maduro dankte namens de familie.

Fr. CANDIDUS †.

Zondagmorgen overleed na een kortstondige ziekte in het St. Elisabethsgasthuis de Eerw. Frater Candidus (Adrianus Johannes Nouwens) in de leeftijd van bijna 75 jaren, waarvan hij er 49 op Curaçao heeft doorgebracht in dienst van het onderwijs.

Fr. Candidus was geboren te Moerdijk op 31 Juli 1863 en werd op 1 Mei 1881 gekleed in de Congregatie van de Fraters van Tilburg. Op 14 Mei 1889 kwam hij op Curaçao.

Bij gelegenheid van zijn 50 jarig kloosterfeest in 1931 werd hij benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau.

Voor Frater Candidus waren er maar weinige leervakken, waarin hij niet uitblonk, vooral in de talen, waarvan hij acte had voor Spaans en Frans. Maar in Duits en Engels was hij niet minder thuis. Indertijd vertaalde hij voor de **Marinedokter Dr. van den Heuvel, het proefschrift in het Duits, wat hij achter elkaar grammaticaal zuiver opschreef.**

Op orgel- en muziekgebied had Fr. Candidus jaren lang de leiding van het koor der Fraters en der Kathedrale Kerk. Het orgel aldaar is geheel door hem opgebouwd en voor de hele missie verzorgde Fr. Candidus de harmoniums. Door talrijke composities heeft hij zich blijvende naam gemaakt.

Toch gaf Fr. Candidus les aan de lagere school voor onbemiddelden op Otrobanda, maar van alle onderwijzers bijna op het college is hij de leermeester geweest.

En toch was Fr. Candidus bij al zijn geleerdheid de eenvoud zelve: hartelijk tevens en een geestig mens.

Van rusten wilde hij op zijn oudendag zelfs niet weten. Men had hem dit jaar reeds geen plaats meer gegeven op de school; maar zodra hij dit vernam, kwam hij nederig vragen weer naar zijn klas te mogen gaan: doch dit was slechts voor enkele weken. Een week voor zijn dood kwam hij in het ziekenhuis; „voor enkele dagen", zo zeide hij zelf. Maar de man was geheel afgewerkt: het duurde dan ook maar enkele dagen toen God hem het loon gaf voor zijn vele arbeid hier.

R.I.P.

K
KRO
O

Wereldprogramma

Zondag, 30 Januari 1938.

Via P.C.J. Golflengte 31.28
19.24—20.24 uur Curaçaotijd

1. Gramofoonmuziek.
2. Van en Voor de Missiepost
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Actuele Aetherflitsen en Vaderlandse Kroniek
6. Gramofoonmuziek.

Koloniale Uitzending van de K.B.O.
Via de P. H. I. op Golflengte 25.57 M.
Van 9—10 uur Curaçaotijd.

1. Mars.
2. Landbouwkundige Missie-actie door Ir. J. P. Planje
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Vaderlandse Kroniek.

Steunt het Apostolaat ter Zee.

RADIONIEUWS.

De Directeur van den Landradio- en Telefoondienst brengt ter kennis van de luisteraars dat ter gelegenheid van de blijde gebeurtenis op den nationalen feestdag Minister President Dr. Colijn een rede zal uitspreken om 9.10 v.m. Curaçao.

De navolgende zenders zullen hiervoor worden bijgezet:
Phohi PHI op 16.88 meter
Phohi PCJ op 19.71 meter
Rijkszender op 16.3 — 16.6 meter.

Denzelfden avond zal een heruitzending voor West-Indië plaats hebben om 8.10 namiddag Curaçaotijd door de Phohizender op 25.57 alsmede de Phohi PCJ zender op 31.28 meter.

WELKOM.

Met het M.S. Colombia arriveerde hier de Heer Ir. J. Noorduyn met echtgenote. Na een jaar verblijf in Mexico, zal de Hr. Noorduyn hier verder met dé leiding van de Raffinaderij belast worden.

FRANSE ONDERZEEBOTEN IN DE HAVEN.

Gisterenmorgen kwamen twee Franse onderzeeboten onze haven binnen, de Acosta en de Beveziear, beide metende 1384 ton. Waarschijnlijk zullen deze onzeerers een tweetal dagen in onze haven blijven, om dan naar Point a Pitre te vertrekken.

Beide schepen zijn van het nieuwste type en vertrekken September l.l. uit Frankrijk o.a. via de Casa Blanca, Porto Praya, Rio de Janeiro, Buenos Aires, Trinidad.

Half Maart zullen ze in Frankrijk terug zijn.

HET HOF DOET UITSPRAAK INZAKE DE SALINJAZAAK.

Gisterenmorgen deed het Hof uitspraak in de Salinjazaak.

De hoofdbeklaagde S. werd wegens het feit dood door schuld veroordeeld tot betaling van een boete van duizend gulden, of 2 maanden hechtenis en wegens het feit verlaten van een hulpbehoevende tot een boete van tweehonderd gulden.

Tevens wordt hem voor de tijd van een jaar zijn rijbewijs ingetrokken.

Wat de beide andere beklaagden P.M. en T.H. betreft bevestigde het Hof de uitspraak van den rechter, waarbij deze beide beklaagden werden veroordeeld tot een boete van tweehonderd gulden, wegens het verlaten van een hulpbehoevende.

EEN BEETJE MEER RESPECT VOOR DE TROUWKAMERS.

Het bureau van de burgerlijke stand te New-York heeft zich genoodzaakt gezien, een oproep te richten tot de jeugdige trouwlustigen, om in een passend costuum op de huwelijksdag voor den man der wet te verschijnen.

Men zou zo iets in het burgerlijke en traditieloze Amerika nauwelijks verwachten en misschien zouden sommige lezers denken, dat men voor de bruid een sierlijk morgentoilette en aan den bruidegom een jacquet en cylinder zou willen voorschrijven. Zover gaan evenwel de eisen niet. De wensen van mannen der wet zijn zelfs zeer bescheiden en zullen door elk mens van fatsoen moeten worden toegejuicht.

Het is n.l. voortaan verboden, bij de huwelijksplechtigheid te verschijnen in tenniscostuum, strandpyama of badpak, want zelfs in deze door luchtige of sobere bedekking dorsten de huwelijkscandidaten de ernstige stap te zetten op de levensweg.

Wie verwondert er zich nog over, dat in Amerika het aantal huwelijken dat der scheidingen zeer dicht nadert.

HUWELIJKEN IN INDIË.

Zoals men weet worden de huwelijken in Indië voor de overgrote meerderheid reeds op jeugdige leeftijd gesloten.

Ongeveer 8 millioen meisjes zijn in haar vroegste jeugd door een huwelijk gebonden, verklaarde onlangs Mevr. Underhill, de gedelegeerde voor Indië, op een Engelse conferentie voor de bescherming van moeder en kind. Daar werd ook de volgende statistiek gepubliceerd: Er zijn 329.000 vrouwen en 29.000 weduwen beneden de 5 jaar; 2.77400 vrouwen en 10.142.000 weduwen onder de 10 jaar. Men treft vaak moeders van 16 jaar, die reeds 3 kinderen hebben, terwijl grootmoeder 25 jaar oud is!

In het doodskleed zitten geen zakken.

De echte waarde van een ziel wordt gemeten naar hetgeen ze weet te bewonderen.

De mens is geboren om te handelen; zijn denken heeft vooral waarde als wegwijzer bij zijn doen.

De zaadkorrel van het geluk valt dikwijls in de voren van een diepe smart.

Iemand, die steeds tevreden is met zichzelf, zal het zelden over anderen zijn.

Waar één traan van vreugde valt; vallen er duizend tranen van droefheid.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten"

Litwinoff zal tegen het oorspronkelijk plan deelnemen aan de Volkenbondszitting. Men verwacht dat hij daar mededeling zal doen van het openlijk ingrijpen van Rusland in het Spaanse conflict.

Op het laatste ogenblik heeft men een complot ontdekt en kunnen verijdelen, dat was opgezet met het doel om den **koning van Griekenland, George II en den Grieksen premier Metaxas te vermboorden. De autor intellectualis van 't** plan was het vroegere hoofd van de Griekse politie Polychronopoulos, die reeds vier jaar geleden uit zijn ambt werd ontzet wegens een poging tot moord op den vroegeren premier Venizelos. Het doel van Polychonopoulos was om zijn daad ten uitvoer te brengen ter gelegenheid van het huwelijk van de Griekse kroonprinses.

NEDERLAND.

Aan het Voorlopig Verslag der Eerste Kamer over Buitenlandse Zaken ontlenen wij: Enige leden bepleitten het uittreden van Nederland uit de Volkenbond, doch zeer vele leden kantten zich tegen een dergelijke stap. Enige leden meenden, dat zo artikel 16 van het Volkenbondshandvest soepeler gemaakt werd, het voor Amerika mogelijk, zou zijn lid te worden van de Volkenbond. Vele leden waren van mening, dat de huidige, door Nederland gevoerde non-interventie politiek ten opzicht van Spanje, in strijd is met de regelen van het Volkenbondsrecht.

Betreffende de verhouding tot Italië waren velen de mening toegedaan, dat het thans tijd is om de inlijving van Ethipië bij Italië te erkennen. Tevens hoopten zij, dat de moeilijkhkeden bij de vervulling van de gezantschapspost te Rome zullen worden opgelost.

Verscheidene leden drongen aan op een wijziging van de politiek t.o.v. Rusland. Verschillende leden konden zich echter hier niet mede verenigen. Enige leden vestigden er de aandacht op, dat de Russische vakvereniging Unie is toegetreden tot het Internationaal Vakverenigings Verbond, waar ook het N.V.V. lid van is. Andere leden stelden hier tegenover, dat het N.V.V. evenals de S.D.A.P. volstrekt afwijzend staan tegenover het communisme.

De Koninklijke Petroleum zal de eerste Mei overgaan tot aflossing van 72 millioen 4% obligaties, voortgekomen uit verwisseling van 4% dollar-obligaties.

De kruiser Java zal de 29ste Januari naar de Spaanse wateren vertrekken, om de 19e Februari weer in het vaderland terug te keren.

De hofjager van der Spek, die bij het auto-ongeluk van Prins Bernhard zijn knieschijf brak, vertoeft nog steeds in het Burgerziekenhuis. De kniewonde is namelijk nog niet voldoende hersteld.

De Holland Amerikalijn behaalde gedurende het jaar 1937 een winst van f. 6.643.388 en keert een divident uit van 5%.

Het vorig jaar bedrogen deze cijfers resp. ƒ 2. 632.274. — en 3%.

In het jaarverslag schrijft de Directie „Bij de heersende internationale verwarring wagen wij ons er niet aan een voorspelling voor 1938 uit te spreken. Echter is het begin van het nieuwe jaar ongunstig."

Vermoedelijk zal in Tilburg een bataljon Grenadiers en Jagers van 500 man gevestigd worden. De besprekingen hierover zijn nog gaande.

Volgens Engelse bladen is de toestand van Dr. Eckener, die dezer dagen werd geopereerd, zeer ernstig. Van Duitse zijde wordt over de ziekte van Dr. Eckener een geheimzinnige stilzwijgen bewaard.

De expositie ruimte voor de te houden Jaarbeurs, die dit jaar van 15 tot 24 Maart zal plaats vinden, is thans reeds bijna geheel uitverkocht.

De ledenvergaderingen van de algemene, Katholieke en Christelijke vakbonden der metaalbewerkers machtigden de bestuurders zonodig de scheepswerven een ultimatum te stellen voor de inwilliging der eisen, namelijk 10% loonsverhoging, een week vacantie en betaling voor het werken in ploegen.

Ook te Amsterdam worden door de organisaties vergaderingen belegd.

Zondag maakte H.K.H. een autorit en later een wandeling. Voor het paleis heerste een geweldige drukte. Duizenden auto's en voetgangers hadden zich naar Soestdijk begeven. Maandag maakte de Prins, en later Dr. de Groot een autorit.

Ofschoon de spanning zich, door de aanwezigheid der vele binnen- en buitenlandse journalisten, concentreert in Soestdijk, is deze toch in het gehele land en in Oost en West niet minder. Verheugend is het daarbij op te merken dat H. K.H. de Prinses zich in blakende welstand bevindt. Dagelijks maakt zij wandelingen of autoritten in de mooie omgeving van Soestdijk, in het zachte winterweer, in gezelschap van H.M. de Koningin of Prinses Armgard.

Zowel in Nederland als in de overzese gewesten zijn uitgebreide voorbereidingen getroffen voor een passende viering der komende Blijde Gebeurtenis, waarbij het nationale enthousiasme alles in grootse vorm zal overkappen.

SPORT.

ADO — Ajax 0—5; Sparta — RFC 1—4; Agovv — Heracles 1—1; NOAD — NAC 2—1; HSC — Be Quick 0—3.

De voetbalwedstrijd tussen Metz en Red Star eindigde in een overwinning van Metz van 3—0.

Bakhuys was in zijn volle kracht en speelde prachtig. Hij scoorde de tweede goal, en maakte de eerste en de derde mogelijk.

Schepenlijst over de maand Januari 1938

26.	Ned	Strabo	S. Domingo	Haiti.
27.	„	Statendam	New York	New York
27.	„	El Libertador	Maracaibo, Aruba	Aruba, Maracaibo
27.	„	Amazone	New York	Aruba, Maracaibo
27.	„	Crijnssen	Cristobal	Pto. Cabello
27.	„	Midas	Maracaibo	Maracaibo
28.	„	Amor	Maracaibo	Pto. Cabello
28.	Jap.	Tatsuno Maru	Philipijnen	La Guaira
29.	Ned.	Helder	Amsterdam	Cristobal
29.	„	Atlas	Maracaibo	Maracaibo
29.	Duitsch	Palatia	Europa	Pto. Colombia
29.	„	Phrygia	Pto. Cabello	Pto. Barrios.

SPORT - RUBRIEK

Officëele Mededelingen

van

"De Curaçaose Voetbalbond".

Het Bondsbestuur deelt mede dat de nieuwe Statuten- en Reglementen boekjes klaar zijn en bij den 1en Secretaris verkrijgbaar zijn ad ƒ 0.50 per stuk.

Met ingang van heden zijn de oude Statuten en Reglementen ingetrokken en worden de Verenigingen verzocht hiervan goede nota te willen nemen.

DE EIND-WEDSTRIJDEN TER GELEGENHEID VAN DE HEUGELIJKE GEBEURTENIS IN ONS KONINKLIJK HUIS ZULLEN OP EEN NADER TE BEPALEN DATUM WORDEN GESPEELD.

Stand der wedstrijden:

B-klasse ATLETICO — FEIJENOORD n.m. om 3 uur.
A -klasse VERTEGENWOORDIGEND ELFTAL CURAÇAOENAARS
VS
VERTEGENWOORDIGEND ELFTAL SURINAMERS
aanvang half vijf

OPSTELLING ELFTALLEN:

CURAÇAO

J. Pinedo
(Herc.)
J. Hollander (R.C.C.) — A. J. Maduro (S.U.B.T.)
W. Leers (J. Hol.) — A. Sentiago (J. Hol.) — H. Royer (J. Hol.)
Ch. Becker (Scherp.) — A. de Castro (Volh.) — H. Panneflek (R.C.C.) — J. Leonora (J. Holl.) — J. Christian (S.U.B.T.)

Aanvoerder: A. J. Maduro ,S.U.B.T.
Reserves: A. Raphaela, S.U.B.T. J. Scorrea, Jong Holl. O. Troeman, Jong Holland, E. Atalida Hercules, L. B. Isidora Volharding, E. Rondtjk Volharding, C. Prince, R.C.C. G. Pardo Jong Holland, J. Coffie, Scherpenheuvel.
Scheidsrechter: H. Elfrink.
Tenue: Zwarte broek en blauwe bondstrui.

SURINAME

J. Casper
L. Willems — A. de Koop
D. Jones — M. Nahar — W. Mau Asam
A. Lieuw Sioe — H. Dalnoot — A. Naaldijk — J. Eiloof — W. Goedhart

Aanvoerder: M. Nahar.
Reserves: A. Putto, A. Bosnie, J. Dijkstra, A. de Meza, H. Jurjens, H. Hoelen, J. Brons.
Tenue: Witte broek en witte shirt.

Het nieuwe Bestuur van Jong Curaçao:
P. de Haas — Voorzitter
J. A. Illario — Onder Voorzitter
A. Laurens — Secretaris
F. I. Genaro — Penningmeester

Nieuwe leden van Jong Curaçao: L. Lebacks en A. Laurens.

Nieuwe lid van Hilversum. P. Scorea.

Voor de B-klasse wedstrijd zal bij gelijke stand eind-wedstrijd geloot worden, doch de A-klasse (landen-wedstrijd) eerst 2X7½ minuut zal worden verlengd en bij dan nog gelijke stand, geloot.

Het Bondsbestuur roept Uwe medewerking in om deze wedstrijden, die voor een bizondere nationale gebeurtenis worden gespeeld, zoveel mogelijk te doen slagen en zal het op prijs stellen indien U Uwe spelers en Uwe supporters hier van wildet overtuigen.

Hoogachtend,
Namens het Bestuur,
De 1ste Secretaris,
H. A. Dennert.

OEFENDAGEN MUNDO NOBO.

1e en 3e Zondag van de maand — Volharding
2e en 4e Zondag van de maand — D.D.V.O.
1e en 3e Maandag van de maand — Atletico
2e en 4e Maandag van de maand — Jong Curaçao
1e en 3e Dinsdag van de maand — Juniores Hercules—Juniores J. Holland
2e en 4e Dinsdag van de maand — R.C.C.
1e en 3e Woensdag van de maand — S.U.B.T.
2e en 4e Woensdag van de maan — Jong Holland
1e en 3e Donderdag van de maand — Hercules
2e en 4e Donderdag van de maan — vrij
1e en 3e Vrijdag van de maand — Transvaal
2e en 4e Vrijdag van de maand — P.S.V.
1e en 3e Zaterdag van de maand — Juniores Volharding— Juniores R.C.C.
2e en 4e Zaterdag van de maand — Juniores S.U.B.T.—Juniores Hollandia

N.B. De Verenigingen die de beschikking hebben over de 1e en 3e week hebben zulks ook over een eventuele 5e week.

Het BONDSBESTUUR STELT GEEN BALLEN BESCHIKBAAR VOOR DE OEFENINGEN.

Alle inlichtingen, opgaven, e.d. worden gaarne verstrekt door den 1sten Secretaris-competitieleider, de heer H. A. Dennert, Breedestraat 181, telefoon 640.

HET ZWAKKE GESLACHT.

Men noemt de vrouwelijke helft der mensheid het zwakke geslacht! Hij, die dit het eerst beweerde, moet ongetwijfeld een heilig kluizenaar of een argeloze ongehuwde jongeman geweest zijn. Klakkeloos wordt echter deze bewering, welke alleen juist is als men ze bekijkt bij het licht van het apostolisch woord de kracht wordt in zwakheid volkomen, bijna dagelijks herhaald. Vooral door volstrekt onbevoegden.

De oude saga-mannen der Noorse Vikingers — die toch heus kerels waren! — wisten beter. Zij toch taxeerden reeds de trekkracht van één vrouwenhaar hoger dan die van tien span ossen. De vroede vaderen van Lübeck, de oude Hanze koningin, hadden ook een zeer juiste kijk op het geval. Boven de ingang van hun fabelhaften raadzaal lieten zij twee beeldjes aanbrengen .

Het een stelt voor een man, die op de rug van een leeuw zit, het andere laat een vrouw zien, zittend op de rug van een man. De stadhuisbode, die de bezoekers rondleidt, zegt bij deze beeldjes steevast: „Hier ziet men hoe de man de leeuw temt en de vrouw den man. Onder de bezoekers zijn waarschijnlijk wel gehuwden; zij zullen dit begrijpen." Napoleon, een strateeg zoals de wereld nog geen tweede gezien heeft, zag geen gat in de strijd tegen het zwakke geslacht. Hij zei: „De enige mogelijkheid om te overwinnen, is de vlucht." Zelfs in de landen van het Oosten, waar de vrouw zogenaamd de slavin en het speeltuig van den man is, waar dus het zwakke geslacht het spel met de laagste kaarten moet spelen, wint zij het nog haast altijd. Inderdaad — de kracht wordt in zwakheid volkomen.

Vermoedelijk is dit alles zeer goed en heeft de Voorzienigheid in hare wijsheid de heerschappij over het sterke geslacht zeer opzettelijk in handen van het „zwakke" gelegd, den logisch-denkenden man overgevend aan de leiding van een wezen, dat eigenlijk alleen op haar plaats lijkt in het tijdperk van het pre-logische denken. Men kan met een vrouw niet redeneren! Een jonge man, die zich daarover bij een wijsgeer beklaagde, kreeg ten antwoord: „Men redeneert niet met een vrouw; men trouwt ze!"

Die „ze" is altijd een meesterlijke strateeg. De frontaanval is haar vreemd — behalve dan in het uitzonderingsgeval, dat zij ene harpij is — maar onverbiddelijk trekt zij vroeger of later de flank van welk front ook om en doet het ineenstorten. Waarna zij, tacticus, die zij is, de overwinning met haar liefste lach incasseert en vooral niet laat blijken, dat ze overwon — tenminste niet tegenover den overwonnene.

Op later leeftijd wel eens tegenover de vrienden. Zo hoorde schrijver dezes eens de vrouw van een zeer geducht generaal zeggen, nadat zij buiten hem om, een mooi nieuw buffet gekocht had: „Ik dacht, dat hij een beroerte kreeg." Notabene — het huwelijk, was zeer geslaagd en zeer gelukkig.

Een van de duidelijkste tekenen der overwinning is het feit, dat de krijgskas van den overwonnene zich in handen van de overwinnaar bevindt. In het onderhavige geval is dat inderdaad zo; de vrouw neemt niet met een Pyrrhus-overwinning genoegen, alleen een Versailles kan haar bevredigen. Het compromis ligt haar niet.

Zelfs in Japan, het ideale land voor den man, waar hij een „godmanetje" schijnt te zijn geworden, is het de vrouw, die de geldzaken in handen heeft. Zij houdt als uiterlijk teken daarvan zelfs de beurs; gaat de familie uit, dan is zij het, die de vertering, de tramkaartjes, de entrées, enz. betaalt. Maar dit uiterlijk teken behoeft helemaal niet aanwezig te zijn; het kan uiterlijk best schijnen, dat het de man is, die alles betaalt — het kind van de rekening is hij, zowel in het ene, als in het andere geval. De dictatuur van de vrouw over den man strekt zich ook uit over zijn geldmiddelen.

In het hedendaagse Amerika blijkt dit uiterlijk ook wel zeer duidelijk — al ontbreekt daar, het gebaar der Japanse. Door haar aandeel in het nationaal vermogen, haar bankrekening, haar bezit aan geldswaardige papieren, haar inkomsten uit eigen arbeid en vooral door haar wijze van beheer en uitgeven, heeft de Amerikaanse feitelijk zelfs het lot van het land in haar handen. Het is in Amerika nog de gewoonte, dat de kinderen de naam van hun vader dragen en nominaal is hij nog het hoofd van het gezin, maar de hypermoderne Amerikaanse wetgeving, heeft de Amerikaanse in de gelegenheid gesteld ook in rechten te worden, wat de vrouw de facto in millioen gvallen ook bij de voor haar meest ongunstige wetgeving alreeds is — de financiele dictator van den man en van het huishouden.

In Amerika hebben veertien millioen mensen samen tien milliard dollar op de banken staan. Een dikke vier milliard hiervan zijn het uitsluitend bezit van vrouwen; een dikke vijf en een half milliard is het gemeenschappelijk eigendom van vrouwen en mannen. De dames kunnen dus over een zeven milliard aan liquide kapitaal beschikken, waarbij wordt uitgegaan van de veronderstelling — de foutieve! — dat in de helft van de gevallen, waarin zij hun bezit met mannen delen, de man het beslissend woord zou spreken aangaande de wijze, waarop het geld besteed zou moeten worden.

Het aandeelenbezit in Amerika wordt op een twintig milliard dollar geraamd — bijna een derde hiervan bevindt zich in vrouwelijke handen. Van de zeventig milliard dollars, die in de Verenigde Staten jaarlijks voor dagelijks en kortstondig gebruik worden uitgegeven, gaan zeker tachtig procent door de handen der dames, die bijv. ruim één milliard dollar hiervan voor zichzelf reserveren, uitsluitend voor beauty-improving, kapper, verzorging van gezicht, handen en voeten, lippenstift, enz. Het toilet is natuurlijk een hoofd apart!

Er zijn optimisten, die menen, dat de vrouwen hun grote invloed als aandeelhoudsters van de staalindustrie, de verwerking van oliën en de vervaardiging van explosieven, zullen aanwenden in pacifistische zin, daar zij veronderstellen, dat „vrouwelijk" en „pacifistisch" synoniem zijn. Dit moeten toch wel zeer gebrekkige lieden zijn met weinig levenservaring en een totaal gebrek aan geschiedkundige kennis. De Spaanse revolutie leerde anders zo juist weer dat de rode vrouwen nog bloeddorstiger waren dan de mannen. Evenmin als bij vorige gelegenheden van oorlog en opstand bepaalden deze Spaanse vrouwen er zich toe, de verslagen mannen weer in het gevecht terug te drijven. Ze vochten en moordden om het hardst mee. Ook daar waar vrouwen niet direct de wapens opnamen, hebben zij in de geschiedenis talloze malen tot oorlog gedreven, Het zwakke geslacht is heus niet zo pacifistisch, als sommige democraten wel menen.

Dat de vrouw bij al haar grote kwaliteiten ook nog eens een uitstekend financier is, kan niet worden tegengesproken. Waar de vrouw het huishouden leidt, doet zij het welhaast altijd goedkoper dan de man. Tot in het klooster toe — een zustersklooster houdt altijd veel goedkoper huis dan een paters-klooster. Men mag gerust zeggen, dat die huwelijken in de stand der werklieden en der kleine burgerij, veelal zelfs ook van de middenstand, het meest geslaagd zijn, waar de vrouw een financiele dictatuur uitoefent. Valt die dictatuur niet naar buiten op, dan zijn ze nog het gelukkigst ook.

De kracht wordt in zwakheid volkomen! Juist daarom is aan het sterke geslacht het zwakke terzijde gesteld als het loodsmannetje aan de haai. De man, die meent, dat hij het wel zonder loodsvrouwtje alleen kan opknappen, is meestal te schande geworden en bedrogen uitgekomen. Het is echter een wijze voorzichtigheid niet te veel op het zwakke geslacht te speculeren.

EEN DOCHTER VAN PANAMA. Señorita Dora Noyd, dochter van de gezant van Panama te Washington, gefotografeerd gedurende een „fiesta" gegeven in het huis van den gezant van Panama ter viering van de verjaardag van Panama's Onafhankelijkheid en waarbij zij een Nationale dans uitvoerde in deze kleding.